RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

nr. 222.735 van 5 maart 2013
in de zaak A. 206.290/X-15.194.

In zake : Joop AMKREUTZ
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter Jongbloet
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Jan Jacobsplein 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dany Socquet
kantoor houdend te 3080 TERVUREN
Merenstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

de stad LEUVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bert Beelen
kantoor houdend te 3000 LEUVEN
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 september 2012, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2012/0306 van de tweede kamer van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 31 juli 2012, in de zaak 2009/0054/A/2/0032 waarbij het beroep, ingesteld tegen het besluit van 13 oktober 2009 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, houdende weigering van een stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen

van een eengezinswoning, gelegen te Leuven, Kareelveld 17, kadastraal bekend sectie I, nr. 72/C/4, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 9054 van 21 september 2012.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 30 oktober 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 maart 2013.

Wnd. kamervoorzitter Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter Jongbloet en Yannick Ballon, die verschijnen voor de verzoeker, advocaat Dany Socquet, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Liesbeth Peeters, die loco advocaat Bert Beelen verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest verklaart het beroep van de verzoeker tot vernietiging van het besluit van 13 oktober 2009 van de verwerende partij ontvankelijk doch ongegrond en beslist dat de kosten van het beroep ten laste komen van de verzoeker.

4. Met het voor de RvVb bestreden besluit van 13 oktober 2009 verklaart de verwerende partij het administratief beroep van de verzoeker tegen het besluit van 17 juli 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de tussenkomende partij ontvankelijk doch ongegrond.

Met het besluit van 17 juli 2009 weigert het college van burgemeester en schepenen van de tussenkomende partij aan de verzoeker een stedenbouwkundige vergunning voor "het verbouwen van een ééngezinswoning".

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

5.1. De verzoeker heeft een procedurestuk met de titel "laatste memorie met verzoek tot voortzetting van de procedure" ingediend. Het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State (hierna: cassatieprocedurebesluit) voorziet ná de kennisgeving van het auditoraatsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet de verzoeker luidens artikel 18, § 1 van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, "vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord". Het auditoraatsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van de verzoeker. De laatste memorie van de verzoeker wordt dan ook uit de debatten geweerd. Alhoewel de verzoeker in het voormelde procedurestuk naar de letter

nergens verzoekt om de voortzetting “teneinde te worden gehoord”, kan bedoeld stuk niet anders worden opgevat dan als een dergelijk verzoek om te worden gehoord.

5.2. De tussenkomende partij heeft een “nota in tussenkomst” ingediend die niet bij ter post aangetekende brief werd verstuurd.

Krachtens artikel 39 van het cassatieprocedurebesluit moeten alle processtukken bij een ter post aangetekende brief aan de Raad van State worden toegezonden. Het doel van dit voorschrift is vaste datum te geven aan de aan de Raad van State toegezonden processtukken. Dit voorschrift is van openbare orde.

Het betoog van de tussenkomende partij op de terechtzitting vermag niet aan te tonen dat het niet aangetekend verzenden van de memorie te wijten is aan overmacht.

De memorie dient uit de debatten te worden geweerd.

V. Onderzoek van het enig cassatiemiddel

Standpunt van de partijen

6. De verzoeker voert de schending aan van artikel 4.2.14, § 2 VCRO en het “gebrek aan rechtens vereiste feitelijke grondslag”,

> “Doordat, in het bestreden arrest wordt geoordeeld dat beroeper zich met betrekking tot de gebouwen die het voorwerp uitmaken van de vergunningsaanvraag niet kan beroepen op het bij artikel 4.2.14 §2 VCRO ingestelde vermoeden van vergunning voor gebouwen waarvan kan worden aangetoond dat zij werden opgetrokken voorafgaand aan de inwerkingtreding van op het terrein toepasselijke gewestplan, nu het zich beroepen op het vermoeden van vergunning neerkomt op het bekritiseren van het bestreden besluit op grond van de niet-tegenstelbaarheid van het Gewestplan wegens gebrekkige bekendmaking van de niet-normatieve delen ervan, betwisting die ingevolge de invoering van artikel 13 bis in de stedenbouwwet dd. 29 maart 1962 bij artikel 100 van het Decreet van 22 december 1993 niet langer mogelijk zou zijn met betrekking tot administratieve handelingen die dateren van na de inwerkingtreding van het Besluit van de Vlaamse Regering dd. 24 februari 1994 conform de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof die in het bestreden arrest wordt vermeld.

Terwijl, beroeper in zijn beroep tot nietigverklaring van het bestreden besluit helemaal niet deed gelden dat de Gewestplanbestemming die op zijn eigendom van toepassing is hem niet tegenstelbaar zou zijn wegens de gebrekkige bekendmaking ervan,

En terwijl, immers middels het bestreden besluit de vergunning niet eens wordt geweigerd wegens onbestaanbaarheid van het ter vergunning voorliggende ontwerp met de voor de bouwplaats geldende gewestplanvoorschriften, doch in tegendeel enkel wordt geoordeeld dat het ter vergunning voorliggend ontwerp wegens zijn te grote bouwdiepte en te grote terreinbezetting onverenigbaar is met de in de onmiddellijke omgeving bestaande ruimtelijke ordening.

En terwijl, beroeper in antwoord op het advies van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar over het beroep op de hoorzitting in tegendeel liet gelden dat overdreven terreinbezetting en overdreven bouwdiepte niet kon worden gehanteerd als weigeringsmotief, nu deze terreinbezetting en bouwdiepte sinds jaar en dag op het perceel bestond en gedekt was door het vermoeden van vergunning ex artikel 4.2.14 §2 VCRO dat inmiddels -op 1 september 2009- in werking was getreden.

En terwijl beroeper daarbij liet gelden dat de inwerkingtreding van het Gewestplan conform de geldende rechtspraak van de Raad van State en de voorbereidende werken bij het VCRO moet worden vastgesteld op het ogenblik van de inwerkingtreding van het Besluit van de Vlaamse Regering dd. 24 februari 1994 (…)

En terwijl, beroeper daarbij liet gelden dat uit de stukken van het dossier weliswaar bleek dat de gebouwen waarop de aanvraag tot verbouwen sloeg weliswaar tussen 1990 en 1993 werden uitgevoerd, doch dat dit er niet aan in de weg kon staan dat de gebouwen door het vermoeden van vergunning waren gedekt, nu het vermoeden van vergunning geldt voor gebouwen waarvan kan worden aangetoond dat ze werden opgetrokken voorafgaand aan de inwerkingtreding van het Gewestplan, en uit samenlezing van artikel 13 bis van de stedenbouwwet zoals erin ingevoegd bij artikel 100 van het decreet van het Vlaams Parlement en het besluit van de Vlaamse Regering dd. 23 februari 1994 houdende aanduiding van de normatieve en niet-normatieve delen volgt dat de gewestplannen slechts op 24 maart 1994 behoorlijk in werking traden, tenzij de overheid kan aantonen dat de datum van behoorlijke inwerkingtreding eerder lag.

En terwijl, in het bestreden besluit op geen enkele wijze op dit ter hoorzitting opgeworpen middel werd ingegaan, zodat beroeper in zijn beroep tot nietigverklaring tegen het deputatiebesluit de schending van het vermoeden van vergunning deed gelden,

En terwijl, op geen enkel ogenblik in zijn verweer voor de Raad voor vergunningsbetwistingen de deputatie heeft doen gelden dat beroeper dit middel op de hoorzitting niet naar voor zou hebben gebracht, doch in tegendeel verweer ten gronde heeft gevoerd.

Zodat, de Raad voor vergunningsbetwistingen, door te oordelen dat beroeper zich voor het bekomen van een vergunning hoedanook niet kan steunen op het vermoeden van vergunning van de gebouwen die naar het oordeel van de vergunningverlenende overheid een te grote bouwdiepte of terreinbezetting genereren, omdat het steunen op het vermoeden van vergunning ex artikel 4.2.14 §2 VCRO (sic) zou neerkomen op het

betwisten van de tegenstelbaarheid van de Gewestplanbestemming die op de bouwplaats van toepassing is, een schending uitmaakt van de in het middel aangehaalde bepalingen."

Beoordeling

7. De RvVb verwerpt het annulatieberoep van de verzoeker na het enig middel ongegrond te verklaren:

"1.

De verzoekende partij houdt voor dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag, geen rekening heeft gehouden met het vermoeden van vergunning dat kleeft aan de bestaande bouwdiepte en de aldaar reeds door de rechtsvoorganger uitgevoerde bouwwerken, met uitzondering van de ophoging van het dak van de bijgebouwen. Alle bestaande bijgebouwen werden volgens de verzoekende partij opgericht alvorens de verzoekende partij de eigendom kocht op 25 juni 1993.

Artikel 4.2.14, §2 VCRO bepaalt dat bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan geacht worden vergund te zijn. Het vergund karakter kan enkel worden tegengesproken door een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie.

Dit artikel is in werking getreden op 1 september 2009, de datum van inwerkingtreding van de VCRO.

(…)

3.

Tussen het decretaal ingrijpen via de reeds vermelde decreetswijziging van 22 december 1993 en het reeds vermelde besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1994 en artikel 4.2.14, §2 VCRO bestaat er geen verband dat met zich zou meebrengen dat de inwerkingtreding van het vermeend gebrekkig bekend gemaakt gewestplan altijd moet vooruit geschoven worden naar de datum van 24 maart 1994, zijnde de inwerkingtreding van het besluit van 23 februari 1994.

Het decreet van 22 december 1993, dat artikel 108 in het coördinatiedecreet invoegde, heeft voor alle gewestplannen die definitief vastgesteld waren vóór 1 januari 1994, de nieuwe regeling van toepassing verklaard.

Dit brengt met zich mee dat de oorspronkelijke datum van inwerkingtreding van deze gewestplannen niet meer voor kritiek vatbaar is voor rechtshandelingen die gesteld worden na de inwerkingtreding van dit decreet.

Dit standpunt werd tevens bevestigd door (de) minister (…) in antwoord op een parlementaire vraag nummer 110 van 7 december 2009 waar de concrete problematiek inzake de tegenstelbaarheid van de gewestplannen en artikel 4.2.14, §2 VCRO aan bod kwam. De minister stelt duidelijk als

datum voor de inwerkingtreding van het gewestplan Leuven 5 mei 1977 voorop, zijnde 15 dagen na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

4.

De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij zelfs niet bewijst dat zij voldoet aan de voorwaarden van haar eigen theorie over de datum van inwerkingtreding van het gewestplan en het daaraan gelinkte vermoeden van vergunning. Uit de gegevens van het dossier stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen bewijs levert van het feit dat de bestaande constructies gebouwd werden voor 25 juni 1993, de dag waarop de verzoekende partij het goed zou hebben aangekocht.

Daarentegen blijkt uit een vergelijking van de foto's van de slopingsaanvraag uit 1990 en de foto's van de aanvraag uit 2009 duidelijk dat er een wijziging aan de bestaande gebouwen heeft plaatsgevonden (zo werd aan de garage een uitbouw gerealiseerd, werd een zwembad en terras aangelegd, enz.). De verzoekende partij beweert dat de wijziging het werk is van zijn rechtsvoorgangers doch, brengt geen bewijzen (bv. foto's) bij dat de wijzigingen reeds gerealiseerd waren vóór de dag van aankoop of vóór welke datum ook.

Wie zich beroept op het vermoeden van vergunning zoals bepaald in artikel 4.2.14 VCRO dient in de eerste plaats aan te tonen, aan de hand van enig bewijsmateriaal, dat de constructies vóór de datum van inwerkingtreden van het gewestplan werden gebouwd. Dit bewijs levert de verzoekende partij in het geheel niet. Het blijft bij loze beweringen.

5.

De verwerende partij kon terecht oordelen dat de nieuwe toestand diende getoetst te worden aan de vergunde toestand, nu op basis van de feitelijke gegevens kon vastgesteld worden dat voor de bijgebouwen en de daaruit voortvloeiende bouwdiepte geen vergunning voorlag.

Het blijkt niet dat de verzoekende partij zich op de hoorzitting van 13 oktober 2009 op het vermoeden van vergunning heeft beroepen.

Het middel is ongegrond."

8. De RvVb verwerpt het enig middel om twee afzonderlijke redenen waarvan alleen de eerste reden over de "theorie (van de verzoeker) over de datum van inwerkingtreding van het gewestplan en het daaraan gelinkte vermoeden van vergunning" het voorwerp is van het enig cassatiemiddel van de verzoeker.

9. Het bestreden arrest wordt ook verantwoord door het gebrek aan bewijs dat de verzoeker overeenkomstig artikel 4.2.14 VCRO moet voeren. De verzoeker erkent in het verzoekschrift dat hij dat bewijs niet heeft geleverd voor de RvVb.

10. Het middel dat, al was het gegrond, niet tot cassatie kan leiden, heeft geen belang en is derhalve niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf maart 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

bijgestaan door

Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Silvan De Clercq **Pierre Lefranc**